

PŘÍBĚH

JAK SE VLK POLEPŠIL

Daleko za horami, loukami a bažinami se rozprostíral hluboký les, hustě zasypaný bílou peřinkou. V lese žili bílí zajáci s červenými očima, albíni. Žil tam i jeden vlk, jedna kuna a několik dalších zvířátek. Vlk byl starý, škodolibý protiva, který se často přejídal. Ostatní zvířátka v lese tím pádem měla větší a větší strach o svůj život...Jednoho dne bílí zajáci opět seděli pod svým stromem, pod kterým měli noru, tulili se k sobě, aby se zahřáli, a povídali si, co se jim za celý den přihodilo veselého i méně veselého. Jak byli zabraní do vyprávění, nevšimli si, že se přiblížil vlk. Ten se nedočkavostí celý třásl, že jim něco provede. Po chvíli našel klacek a mrštil s ním do koruny velkého stromu. Maminka zaječice si toho všimla a vykřikla:

„Pozor, padá sníh!“

Zajáci se rychle snažili dostat do nory. Maminka zaječice se schovala až na poslední chvíli, málem zůstala ležet pod sněhem, ale stihla to.

„Jste tu všichni a v pořádku?“ zeptala se.

Teprve teď si mohla s úlevou oddechnout.

Zajáci ale teď byli uvězněni ve své noře a museli čekat na pomoc. Mezitím začali přemýšlet nad tím, jak to provést, aby je starý vlk přestal trápit. Přemýšleli dlouhé dva dny. Napadlo je například, že vykopou jámu, do které vlk spadne. Všechny nápady ale končily otázkou - jak vlka nalákat?

Třetí den je to napadlo. Třetí den se také dočkali záchrany. Kuna si řekla, že zajíce dlouho neviděla a šla je hledat. Když viděla sněhem zasypanou noru, hned věděla, co se stalo a začala hrabat.

povídka

To bylo radosti. Zajáci hned kuně vysvětlili svůj plán. Kuna je chytrá, má ráda, když se něco děje, a tak souhlasila.

Večer kuna seděla se zajáci u jejich pelišku. Konečně ve větru ucítila číhajícího vlka a šla k němu.

„Nechod' ke mně nebo tě sežeru!“

„Pokud mě sežereš, bude na tebe našťvaný ten druhý vlk,“ odpověděla kuna.

„Jaký druhý?“ divil se vlk. „To je moje teritorium a jsem tu jenom já!“

„Chceš vědět, kde jsem ho viděla?“ lákala kuna.

Vlk byl samozřejmě zvědavý a následoval kunu k zamrzlé řece.

„Tady rybáři vysekali díru a ten druhý vlk tu lovil ryby, zahlédla jsem ho tam dole,“ vymýšlela si kuna.

Vlk se nahnul nad díru. A opravdu - tam dole se z vody díval druhý vlk. Skutečný vlk se zvědavostí naklonil ještě víc, smeknul se na zamrzlé ploše a spadl do ledové vody. Naštěstí se zachytil o okraj ledu a s drkotajícimi zuby se vystrašeně díval na kunu.

„Přestaneš už jen tak pro zábavu lovit? Jsi neustále přejedený a my trneme strachy. Stejně jako teď ty ve vodě,“ kárala kuna.

Vlk pokýval hlavou na důkaz slibu a kuna mu pomohla z vody ven. Vlk ještě několik dní a nocí ve svém doupěti přemýšlel nad svým slibem. Nakonec se vrátil k řece a na zamrzlou hladinu vytesal slova, která si vypůjčil od lidí:

**Je nutno jíst, abys žil,
ne však žít, abys jedl.** (Jules Laforgue)

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 13. 2. 2019

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

323

SIHÁČEK

únor 2019

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

23. 1. — byly teploty zase pod nulou. Sníh roztál, a další zatím nenapadl. Teploměr ukazovat pár stupňů pod nulou.

Začali jsme tradičně čtením z cesty k Osamělé hoře. Dozvěděli jsme se o setkání s Lesními elfy. Podle příběhu jsme v zatemněné klubovně, a ještě navíc s šátky na očích, potmě „bloudili“ klubovnou a snažili se beze slova najít skrytou postavu lesního elfa. Zahráli jsme pět kol. Ty byly ukončené ve chvíli, kdy se všichni u elfa potkali.

Potom jsme si zahráli hru na pozornost, ve které hrál hlavní úlohu medvídek Honza. (Jeden z mých vánočních dárků :-)) Všichni odešli za dveře, jen jeden zůstal v klubovně a uložil Honzu tak, aby byl alespoň trochu vidět. Pak se všichni vrátili a snažili se ho spatřit a ohlásit, kde se Honza schovává.

Na závěr jsme si zahráli krátkou hříčku na pozornost jménem Džungle. Pak jsme si rozdali oddílový časopis a vydali se k domovům.

30. 1. — teploty byly sice nad nulou, ale zahradu pokrývala párcentimetrová pokrývka. Dny se prodlužují, takže bylo světlo déle. Zůstali jsme tak pro začátek venku.

Venku jsme si přečetli z příběhu o cestě k Osamělé hoře. Bilba potkalo nepřijemné překvapení, všichni trpaslíci byli zajati pavouky. Nejprve jsme se změnili na trpaslíky a pavouky. Omotat »vláknem« utíkat přes pavučinu a zpět. Ono se spojenými nohama to není úplně snadné, takže i na nějaké pády došlo...

Ještě stále venku jsme si zahráli eskymáckou honičku na dráze, kterou vyšlapaly Tete s Kájou. Jak už to tak bývá, dvojice honila a zbytek se jim ve vyšlapaných cestičkách snažil uniknout...

Potom jsem se přesunul do klubovny, zahřívání se a sušení u kamen a pokračovali v souboji s pavouky. Schování za stolem jsme se snažili na chvíli zvednout a trefit »pavouky« zavěšené na provázku, nataženém přes klubovnu.

Jako poslední jsem si ještě zahráli »Jedna dvě, zombie jde...« Zombík se (se zavázanými očima) snažil lapit ostatní, pohybující se po klubovně, a poslat je do »hnízda«. Záchrana byla možná, ale pak už měl osvobozený pohybový handicap...

Před závěrem jsem si rozdali »Plán akcí na 1. pololetí 2019« a pozvánku na »únorové akce«, a k výpravě k pololetí »Cesty k Osamělé hoře« i návratku.

